

LA LENGUA DE LES ROSES

Encara que la pluja em mulli... per què no creixo com les altres flors? Al meu antic jardí era gran, bonica i acolorida. Aquí, no.

Si pogués enfonsar les meves arrels fins a les altres flors per donar-los una mica del meu verí, ho faria. Que sentin el que jo sento. No per fer-los mal, sinó, perquè, potser, si els dono el meu dolor, entendran què significa ser jo. Així em vaig sentir quan em vaig traslladar a un altre jardí de flors.

Primer de tot, vaig haver d'adaptar-me a un jardí nou i les flors d'aquí no s'assemblen gens a les del meu antic jardí. És estrany, com podem ser tan diferents si totes som flors? Crec que el clima ens canvia. Al meu jardí, plovia i tronava cada dia. Aquí fa sol, però dins meu, encara plou. Vaig voler marxar d'un lloc on tenia les arrels profundament clavades però no sabia quin dolor em causaria haver-ne de fer créixer unes de noves.

Miro enrere, records i amics continuen vivint i jo soc la que es queda. És com un camp encantat i jo soc el fantasma. Aquestes flors no m'entenen perquè no parlen la meva llengua. Que donaria per parlar amb els meus, per riure com fèiem camí a l'escola. Els trobo tan a faltar. I aquí cap rosa m'ha fet riure com ells.

Amb el temps, he enfonsat les meves arrels en aquesta nova terra. El cel ja no és tan fosc, però encara aquestes roses em fan sentir estranya. Sé que em jutgen. Quan intento parlar la seva llengua, se m'embolica i les paraules perden força. Les espines volen atrapar-me però la pluja comença, el vent bufa i no poden tocar-me. Em dic a mi mateixa que mai seré com elles. I crec que això fa més mal. Si la llengua és el problema, l'aprendré. Aprenc pensant en les roses que em jutgen. Aprenc pensant en les tulipes, a qui no puc decebre.

Al final, m'adono que he recuperat el color, que el cel és blau, que la meva llengua ja no està embolicada i les paraules tenen vida. Ara, el nou jardí ja no és un lloc estrany. És la meva nova llar.

Una tulipa